

Sygn. akt V CZ 2/06

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Elżbieta Skowrońska-Bocian (przewodniczący)

SSN Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa R.J.

przeciwko Spółdzielni Kupców "O."

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 9 lutego 2006 r.,

zażalenia strony pozwanej

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 22 września 2005 r., sygn. akt [...],

**uchyla zaskarżone postanowienie i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.**

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny zaskarżonym postanowieniem odrzucił skargę kasacyjną pozwanej z powodu nieuiszczenia wpisu.

Z uzasadnienia orzeczenia wynika, że przewodniczący zarządzeniem z dnia 6 września 2005 r. wezwał pełnomocnika pozwanej do uiszczenia 6 796,90 zł wpisu od skargi kasacyjnej oraz do dołączenia odpisu skargi w terminie tygodniowym pod rygorem jej odrzucenia. Pełnomocnik – po otrzymaniu odpisu zarządzenia z dnia 12 września 2005 r. – złożył wniosek o zwolnienie pozwanej od kosztów sądowych dnia 20 września 2005 r.

Sąd Apelacyjny, przyjmując, że termin do uiszczenia wpisu upłynął dnia 19 września 2005 r., odrzucił skargę kasacyjną na skutek nie uiszczenia wpisu (art. 16 ust. 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych).

W zażaleniu pełnomocnik pozwanej wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia. Zarzucił, że osoba, której listonosz doręczył zarządzenie z dnia 6 września 2005 r., nie była upoważniona do odbioru korespondencji i powołał na tę okoliczność dowody z przesłuchania świadków.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie pozwana ustanowiła pełnomocnika procesowego w osobie adwokata. Doręczenie powinno być zatem – zgodnie z art. 133 § 3 k.p.c. – dokonane temu pełnomocnikowi. W razie niemożności dokonania doręczenia bezpośrednio pełnomocnikowi, należało natomiast – w myśl art. 138 § 2 k.p.c. – doręczyć pismo osobie upoważnionej do odbioru pism (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2000 r., I CKN 1259/99, Biul. SN 2000, nr 6, s. 10).

Doręczenie przewidziane w art. 138 § 2 k.p.c. jest oparte na domniemaniu, że pismo sądowe dotarło do rąk adresata. Jednakże domniemanie to może być przez stronę obalone. Adresat może bowiem dowodzić, że osoba, która przyjęła pismo sądowe i potwierdziła jego odbiór, nie była upoważniona do odbioru pism (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 1970 r., I PZ 53/70, OSNC 1971, nr 6, poz. 100).

Nie można odmówić racji skarżącej, że nie ma w sprawie dowodu pozwalającego jednoznacznie stwierdzić skuteczność doręczenia odpisu zarządzenia z dnia 6 września 2005 r. Uszło bowiem uwagi Sądu, że w dowodzie doręczenia tego zarządzenia (k.143) odbierający korespondencję nie został określony jako osoba uprawniona do odbioru pism, lecz jako lokator. W tej sytuacji nie są obojętne dla oceny skuteczności doręczenia – wbrew odmiennemu stanowisku Sądu – zaferowane przez skarżącą dowody w celu wykazania, kto odebrał pismo sądowe i kiedy faktycznie dotarło ono do adresata.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398¹⁵ § 1 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).